

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/35/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314010511
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4314010511.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvolu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci proti obžalovanej R. K., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 08.02.2016, sp. zn. 4T/21/2015, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 17.08.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, b/, c / Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Hore uvedeným rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej len súd I. stupňa) oslobodil obžalovanú R. K. (ďalej len obžalovaná) spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra č. Kv 56/2013 z 02.06.2014 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák., ktorý mala spáchať tak, že v presnejšie nezistenom čase v období od narodenia syna maloletého P. K., nar. XX.XX.XXXX do jeho úmrtia dňa 27.12.2009, počas starostlivosti o neho v byte na ulici M. č. XX v G. vystavovala maloletého P. K.. hrubému zaobchádzaniu vedúcemu k syndrómu týraného dieťaťa, keď mu opakovaným silným stláčaním končatín, trasením a aktívnym bránením prísunu kyslíka dusením spôsobila kožnú odreninu na pravom líci s krvnou podliatinou, drobnú čiarkovitú kožnú odreninu pod nosom vľavo, pomliaždenie mäkkých pokrývok lebečných uprostred čelovej oblasti, krvné podliatiny na ľavom ramene, chrbte ľavej ruky a vnútornej strane predkolení v ich dolnej tretine, bodkovité krvné výronky pod podpľúcnicou oboch pľúc, akútne rozšírenie pravej komory srdca a hemoragický opuch pľúc, majúce charakter ťažkého úrazu s dosiahnutím stupňa mučivých útrap, spojené s psychickým utrpením maloletého poškodeného P. K., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

Uvedený rozsudok ihneď po jeho vyhlásení odvolaním v neprospech obžalovanej napadol prokurátor. V jeho písomnom odôvodnení vytýkal súdu I. stupňa, že dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovanej a s nesprávnym záverom, že sa skutok nestal. Poukazoval na vykonané dôkazy - výpovede svedkov, doterajšie výsledky trestného konania aj v súvislosti s predchádzajúcou trestnou činnosťou týkajúcej sa maloletého P., v rámci ktorej vyšli najavo dôkazy nasvedčujúce tomu, že došlo k jeho týraniu, tak ako to uvádza obžaloba. Podľa jeho názoru z listinných dôkazov, výpovedí znalcov, znaleckých posudkov MUDr. Nevickej a MUDr. Rendekovej je možné vyvodiť záver o tom, že obžalovaná svoje maloleté dieťa týrala. Pokiaľ súd poukazuje na rozpory medzi znalcami z odvetvia súdneho lekárstva a znalkyňou MUDr. Stanovičovou, tieto sa rozchádzajú najmä v čase, kedy mali modriny vzniknúť. V tejto súvislosti poukazoval na tvrdenia MUDr. Stanovičovej a MUDr. Rendekovej, ktorých závery si neodporujú, ale potvrdzujú hrubé zaobchádzanie s dieťaťom so známkami týrania. Maloletý si viaceré pohmoždeniny sám spôsobiť nemohol, ich existenciu zdravotný personál v nemocnici nezaznamenal

alebo prehliadol a poprel a podcenil ich aj MUDr. Malý, hoci hematómy zaznamenal patológ MUDr. Kytlic. Ďalej vytýkal súdu I. stupňa, že sa dostatočne nevysporiadal ani s rozsiahlym hematómom na čele dieťaťa, ktorý musel vzniknúť bezprostredne pred smrťou novorodenca a teda v čase, keď s ním bola obžalovaná preukázateľne sama doma. Tieto hoci aj nepriame dôkazy v ich súhrne podľa jeho názoru dostatočne preukazujú spáchanie skutku, ktorý vykazuje znaky žalovaného trestného činu a dopustila sa ho práve obžalovaná. V súvislosti s ozrejmením motivácie konania obžalovanej poukazoval na znalecký posudok MUDr. Remeckej a MUDr. Lauka. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Z vyjadrenia obžalovanej k odvolaniu vyplýva, že táto považuje obvinenie od počiatku za vykonštruované. Dôvody odvolania považuje za jednostranné, pretože vynecháva dôkazy a závery svedčiace v jej nevinu. Vyjadrila súhlas s napadnutým rozsudkom, pretože podľa jej názoru súd I. stupňa všetky dôkazy správne vyhodnotil. Navrhla odvolanie podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - prokurátorom - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie je dôvodné a to nielen z pohľadu odvolacích námietok prokurátora, ale aj v časti, že vec nie je doposiaľ objasnená zo všetkých hľadísk nevyhnutných na rozhodnutie o podanej obžalobe.

Odvolací súd v rámci uvedenej prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku súd I. stupňa vykonal dokazovanie - za dodržania zásad tzv. kontradiktórneho procesu, ktoré boli zakomponované do zákona - ktoré nemožno považovať za dostatočné v rozsahu vyžadovanom v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 285 písm. a/ Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, uvádza opis vykonaných dôkazov ako aj právne úvahy v súvislosti s hodnotením dôkazov a právne závery, ku ktorým dospel.

I napriek tomu, že súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že všetky vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo a aj v ich súvislostiach (strany 10-14), v skutočnosti nebol dôsledný pri hodnotení dôkazov, ktoré v konečnom dôsledku vyhodnotil jednostranne len v prospech obžalovanej i napriek existencii dôkazov svedčiacich v jej neprospech a to bez toho, aby svoje závery logickým spôsobom vysvetlil. Okrem toho posudzujúc obsah právnych úvah uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku tak tieto svedčia pre záver o tom, že nebolo preukázané, že páchatelom žalovaného skutku je obžalovaná, čo svedčí pre záver podľa § 285 písm. c/ Tr. por. a nie pre záver uvedený v oslobodzujúcom výroku napadnutého rozsudku podľa § 285 písm. a/ Tr. por. Takýto postup pri hodnotení dôkazov nie je možné považovať za súladný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., keď je daná navyše rozpornosť medzi výrokom a odôvodnením napadnutého rozsudku.

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na viaceré rozpory, ktoré zistil v rámci vykonávaného dokazovania. Prioritne je úlohou súdu sa takýmito rozpormi zaoberať a pokúsiť sa ich odstrániť. Len v prípade, ak sa rozpory nepodarí odstrániť žiadnym zákonným a dosiahnuteľným dôkazom je možná aplikácia zásady trestného konania „in dubio pro reo“. Preto nemožno považovať za správny právny záver súdu I. stupňa, že len samotná existencia rozporov odôvodňuje aplikáciu citovanej zásady a tým pádom záver o vyhodnení dôkazov výlučne v prospech obžalovanej. Je potrebné aj rozpory vyhodnotiť v rámci kritérií § 2 ods. 12 Tr. por., v rámci čoho zaujať k nim stanovisko aj z pohľadu ich prijateľnosti resp. neprijateľnosti.

Podľa citovaného ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Špecifickosť danej veci ako aj množstvo vykonaných dôkazov predovšetkým znaleckých si vyžaduje v danom štádiu konania pred súdom, od súdu mimoriadne dôsledný prístup k hodnoteniu všetkých faktov, ktoré vyplývajú z dôkazných prostriedkov.

Takýmto právnym úvahám nezodpovedajú právne závery súdu I. stupňa o tom, že :

- nie je možné jednoznačne určiť, kedy poranenia P. utrpel, teda kedy vznikli (i keď toto popisuje znalkyňa MUDr. Stanovičová a vyjadruje sa k tomu aj MUDr. Rendeková - strany 6-8),
- ani či ich spôsobila svojim úmyselným konaním alebo z nedbanlivosti obžalovaná alebo ich neúmyselným a nenásilným konaním spôsobili iné osoby (podrobné odôvodnenie tohto záveru absentuje),
- či niektoré poranenia nemohli byť spôsobené počas hospitalizácie v nemocnici, i keď to ošetrujúca lekárka MUDr. Kopanicová z pochopiteľných dôvodov vylúčila (súd konštatuje pochybnosť na druhej strane konštatuje vylúčenie tejto pochybnosti, nešpecifikuje pochopiteľné dôvody, čiže sa jedná o nejasnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku),
- ani jeden zo svedkov ani lekárka NSP Levice na P. zranenia nevideli a nepotvrdili, že zranenia spôsobila obžalovaná (zranenia boli konštatované MUDr. Stanovičovou a MUDr. Kytlicom),
- nebola jednoznačne preukázaná príčina smrti P., pre spochybnenie záveru pitevného protokolu znalkyňami MUDr. Rendekovou a MUDr. Nevickou (tu súd nevysvetlil prečo jedným dôkazom spochybňuje druhý dôkaz, opomenul vyhodnotiť výpoveď MUDr. Kytlicu na hlavnom pojednávaní).

Za neúplné je potrebné považovať aj právne úvahy súdu I. stupňa na strane 14, kde rieši otázku súhrnu priamych a nepriamych dôkazov.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že súd môže oprieť výrok o vine o nepriame dôkazy, ale len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto len jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré v celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. (viď napr. R. č. 38/1970, R. č. 29/1971).

Odvolací súd osvojaci si odvolacie námietky prokurátora ako aj s poukazom na hore uvedené právne úvahy zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť z dôvodu uvedeného v § 321 odsek 1 písmeno a/, b/, c / Trestného poriadku. Bude úlohou súdu I. stupňa v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní dôsledne odstrániť rozpory, na ktoré poukazuje v napadnutom rozsudku, vykonať dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe (§ 2 ods. 10 Tr. por.) následne dôkazy vyhodnotiť v súlade s kritériami § 2 ods. 12 Tr. por. a o veci opätovne rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 ods. 2 Tr. por.).